

Na, ir vėl būrys mažių ateina čia ir spokso į mane. Matyti, kaip jiems nuobodu klausytis tų senų laikų istorijų. Girdžiu, kaip šnabžda: „Kas ant tokio „laužo“ galėtų sėdėti? Ir dar be interneto...“. Ech, šiuolaikinis jaunimas... Jie nesupranta kelių svarbių dalykų. Pirma, aš ne koks sukiuželis ar seniena, aš - prabangus, istoriją menantis 47000 eurų vertės sostas, pagamintas Prancūzijoje, beveik nerenovuotas, puikiai išsilaikęs, nes brangintas. Stoviu čia, ištaiginguose Lietuvos nacionalinio muziejaus Valdovų rūmuose. Man jau gerokai virš 500 metų!

Aš esu Lenkijos karaliaus Žygimanto Augusto krėslas. Oi, geri laikai buvo... Atsimenu, kaip jis ant manęs sėdėjo ir sprendė svarbiausius reikalus, rašė laiškus, skaitė gautus raštus, pasirašinėjo dokumentus. Suprantama, ne tik jis mane šildė tais laikais. Negalima pamiršti ir kitų karalių - Žygimanto Senojo ir Žygimanto Augusto įpėdinio Henriko Valua.

Bet, nors ir daug švęsta buvo, netrūko ir skaudžių įvykių. Geriausiai pamenu, kaip 1551m. mirė mano mielojo karaliaus Žygimanto Augusto antroji žmona Barbora Radvilaitė. Ji man buvo geriausia karalienė, kuri kada nors galėjo būti. Nebijokit, nepamiršau ir kitų jo žmonių. Tačiau, mano nuomone, vesti tris kartus yra visiškai nesąmonė. Bet nieko negalėjau pakeisti, kad ir kiek girgždėjau...

Dabar ir stoviu už šilkinių juostų, kad niekas ant manęs nesisėstų. Tikrai neužmiršiu senųjų laikų. Juos man primena ir kiti netoliese stovintys daiktai.

Dar daug galiu pasakoti ir pasakoti, bet jau vėlu ir tuoj muziejuje išjungs šviesas...

Autorė: GRĖTĖ TUMĖNAITĖ, 6D KLASĖ
Mokytoja: JORŪNĖ DIDŽGALVIENĖ